SHARRAHII

Jana Rečková

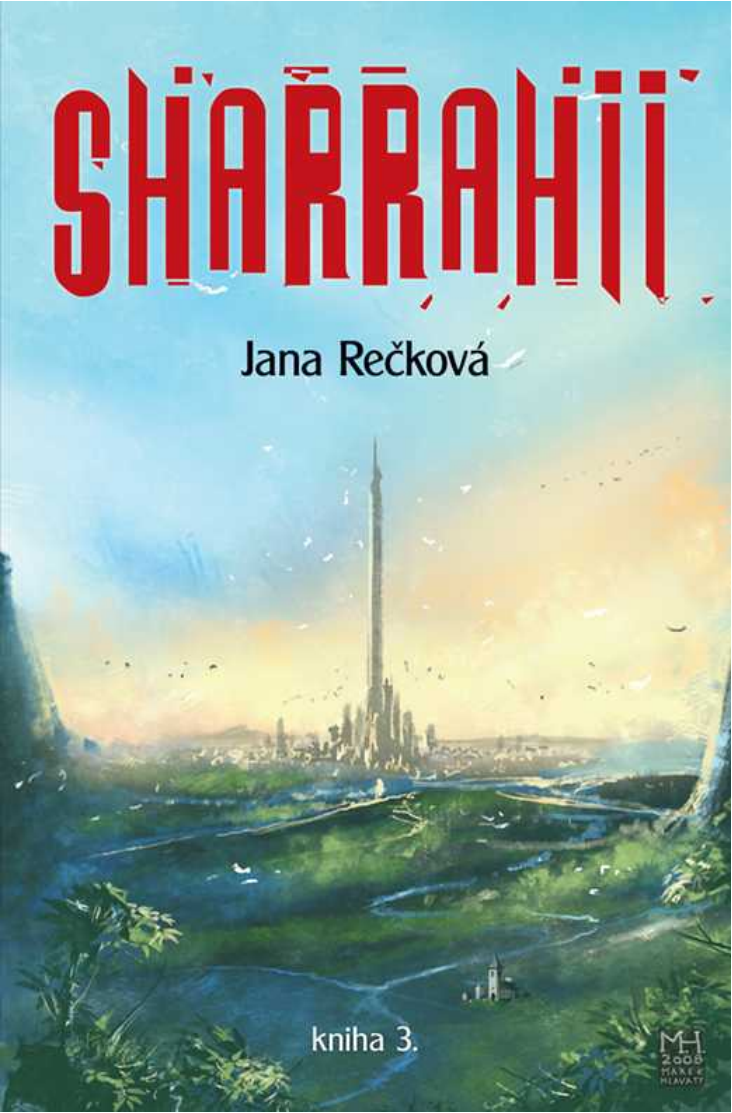

kniha 3.

MH 2006 MAREK HLAVATÝ

TRIFID

Jana Rečková
Sharrahii

Copyright © Jana Rečková, 2009
Cover © Marek Hlavatý, 2009
© TRITON, 2009

ISBN 978-80-7387-163-5

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Jana Rečková

SHARRAHII

kniha 3.

SHARRAHII

kniha 3.

Jana Rečková

TRITON
Praha / Kroměříž

Znovu naživu

Suzah na posmrtný život nikdy nevěřila. Ale teď jí připadalo, že se v nějakém octla, a bylo to tak příjemné! Cítila se lehká a bylo jí teplo, nad sebou měla něco šedého, možná nebe pod mrakem, a ta strašná jáma, kde všichni umírali, někteří hlasitě, s křikem, nářkem a cvakáním zubů, jiní tiše, jako by se pozvolna propadali do černé beznaděje, tma a ledová voda, pomalu kanoucí z ledových stěn, to všechno zmizelo. Přátelé – nebo spíš spolutrpitelé – byli pryč. Příjemný pocit ji opustil. Nechtěla být sama, zaživa ani po smrti. Kde jsou ostatní?

Pohnula se. Mám tělo? To zjištění ji naplnilo zmatkem. Našla vlastní ruce. Zkusila další pohyb, tentokrát cílený, a probudila v rukou bolest, palčivé brnění, trnutí a křeč. Objevil se hmat a něco jí sděloval. Nebyla sama. S námahou se otočila. Vedle ní někdo ležel a ten se teď také pohnul. Tiše vyjekla novou bolestí a překvapením. Oči jí sklouzly po rozcuchaných, podivně chundelatých vlasech, po obrysu těla pod přikrývkou. Bylo to velké tělo, mohutnější než její vlastní, nahé a teplé. Přitiskla se k němu. Pak se jí vrátil sluch. Ten muž se tiše zasmál, zvedl hlavu a podíval se jí do tváře.

„Tak jsi přece jen ožila," řekl.

Vzpomněla si, jak se do jámy snesl provaz. Předtím někdo lomcoval mříží, slyšela hlasy, ale myslela, že to jsou jenom oni, mučitelé a vrazi. Pak někdo šplhal dolů... Skládala zlomky paměti dohromady a poznala ho podru-

hé. To Mef k ní slezl do té černé díry a vynesl ji ven. A teď ji rozehřál svým vlastním teplem. Asi nesehnal nic vhodnějšího... Ne, to, co udělal, bylo absolutně nejvhodnější.

„Zachránil jsi mě," zašeptala.

„Doufám," odpověděl.

„Všichni tam byli mrtví," pokračovala. „Yeorg... Už nepromluvil. Hodili mě dolů, on už tam byl, poznal mě, ale nemohl mluvit. Jenom se díval..." Roztřásla se.

Mef mlčel a opatrně ji hladil. Její kůže ožívala, brněla a pálila, ale stejně byla ráda, že je tak blízko a že ji hladí.

„Jsem strašně rád, že žiješ," řekl Mef. Jeho hlas zněl divně. Ochraptěle, a teď v něm docela zřetelně zaslechla slzy. „Zavolám k tobě felčara," pokračoval. „Asi ti bude muset něco udělat s nohama... Nevypadají moc dobře."

„Uříznout?" zeptala se skoro klidně.

„To asi ne. Ale nemyslím, že začneš hned zítra tancovat." Narovnal se, protáhl a pokusil se na ni povzbudivě usmát. Moc se mu to nepodařilo. Vypadal unaveně, nesmírně unaveně, jako by od jejich posledního setkání zestárl o deset let. To ta válka, co jiného. Uvědomila si, že po něm touží, teď a napořád, i takhle bolavá a na pokraji smrti. Což není moc dobrý nápad, uvažovala, když se otočil a začal se oblékat. Kdepak, Mef se nepředvádí. Prostě mě zachraňoval, jak uměl. K čertu, jak se asi musela cítit ubohá Lietha, když tak krutým způsobem odcházela ze života a od něj? Jestlipak si na ni někdy vzpomene, ten její král?

Král, opakovala si v duchu Suzah, ještě pořád je králem? Nikdo ho nesesadil, aspoň ne veřejně, ale co zbylo z jeho země, z toho, co s takovým úsilím vybudoval? Zavřela oči a představila si krajinu pod Zlomem, zborcené skály, moře vařící výbuchy, celé nové ostrovy z padají-

cích skal, zavalené přístavy, hořící lodi, mrtvé ryby, kusy lidských těl, rozmetané po krvavém písku. Jak to asi vypadá na jižním kontinentu?

Přišel lékař a vyrušil ji z úvah. Pochybovačně si prohlížel její nohy (sama se na ně bála podívat) a kroutil hlavou.

„Šéf povídal, žádná amputace," pronesl po chvíli. „No... Jste upravená?"

„Geneticky," odpověděla trochu roztřeseně. „Měla bych mít vyšší odolnost. Rychlejší hojení a tak."

„No tak do toho," pravil neradostně. „Mám tady pár injekci... Nejspíš by porazily vola, ale nic lepšího jsem nevyšťáral."

„Dobře," řekla odhodlaně.

Každý se chce vrátit

Letadlo se zásobami přivítali dozorci, kteří se přidali ke vzbouřencům. Převzali bedny a pytle, tentokrát žádné vězně, a nakonec sdělení, že tenhle zásobovací let je poslední.

„Teď už přiletí jenom zástupci velitelství a vyberou zajatce na výměnu," prohlásil důležitě důstojník pro zásobování. „Odvezou je do Krezzdu."

„A ti ostatní?" zeptal se kdosi, ale odpověděl mu jen útrpný úsměv.

„A my?" ozvala se další otázka.

Místo odpovědi se zabouchla dvířka.

„Vás tady nechají chcípnout spolu s těmi nepotřebnými vězni," odpověděl jim Mef, když vyslechl zprávu o průběhu návštěvy. „Navrhuju, abychom odtud vypadli."

„Na to byste potřeboval vrtnou soupravu, jaké se používají pro stavbu podzemní dráhy," prohlásil jeden z dozorců. „Ty hory ledu odtud nejsou vidět, ale nevěřím, že by se daly obejít. Cesta na jih neexistuje."

„Jo, podle mapy by to místy chtělo horolezecké vybavení," přisvědčil Mef. „A všechno si nést na zádech. Vozy, zvlášť tyhlety odepsané křápy, přes ten ledový hřeben nedostaneme."

„Vy byste to možná přelezl a dostal se odtud," řekl jiný dozorce, starší muž, který měl jednu nohu kratší a nosil botu s vysokým podpatkem. Mef se na něj pamatoval od výslechů. Tomu chudákovi se dělalo zle při pohledu na

krev a Chatkó se tím výborně bavil. „Jenomže tak zdatných mužů se tu najde stěží polovina. Vězňové jsou zesláblí a nemocní... Někteří z nás taky."

„Vlastně jsem ani neměl v úmyslu škrábat se přes hory," překvapil všechny Mef. „Asi bude lepší počkat si na to letadlo. Jistě bude dost velké, třeba budou stačit tři čtyři lety..."

„Cože?" Jeden z Ruurijců, přítomných na poradě, si založil ruce na prsou. „Takže se zmocníme letadla, odletíme s ním, vyložíme několik desítek nebo stovek lidí na nejbližším letišti, vrátíme se zpátky pro další... A tak dál?"

„Tak nějak," kývl Mef.

„Uvědomujete si, že na nás budou střílet úplně všichni? I naši, pokud se náhodou trefíme na správné letiště?"

„Nemusíme se trefovat naslepo. Jakmile budeme nahoře, chytíme vysílání obou stran."

„Tady fakt vládne pravěk," rozčilil se najednou Ruurijec. „Dřív bych se spojil s mateřskou planetou než s letištěm o pár set kilometrů dál!"

„Jestli umíte sestrojit M-vysílač, tak to klidně udělejte," řekl Mef tiše. „Ale pokud já vím, není to právě snadné. Má ještě někdo nějaký konstruktivní návrh?"

* * *

Suzah se nešikovně odstrkovala ovázanýma rukama od stěn a neméně neobratně točila koly provizorního vozíku. Tvrdohlavě odmítala pomoc, přestože jí co chvíli někdo nabízel, že ji zaveze, kamkoli bude chtít. Jediná žena, která přežila v Díře, navíc Mefova přítelkyně, to tady něco znamenalo. Jenomže všude jinde bude jenom invalida na vozíku, uvědomovala si Suzah, nevítaná, na ob-

tíž. A k tomu příšerně těžká. Pokud přežiju, musím nutně zhubnout, rozhodla se. Zatím se snažila za prvé cvičit aspoň ruce, když se nohy chovaly jako mrtvé, za druhé být v pohybu a prohlédnout si tohle vězení, a hlavně se vyhnout Mefovi a nepřipomínat mu jeho ztráty. Ze všech těch žen, které ho milovaly, tři krásné zahynuly a jedna tlustá příšerka přežila. Na vozíku.

Zahlédla ho v chodbě, zrovna když se před ní otevřela kabina výtahu. Honem zajela dovnitř, divže neporazila dozorce, který právě vycházel. Natáhla se a stiskla horní tlačítko. Až nahoru, na věž!

Dva muži ve službě se zatvářili trochu udiveně, když se z výtahu vyvalil neohrabaný vozík a na něm ta podivná cizinka, ale nic nenamítali a ochotně jí vysvětlovali všechno, na co se zeptala. Suzah zjistila, že už by klidně mohla držet hlídku na věži sama. Dokázala by navést letadlo k přistání, třeba i v noci a za pomoci světel. A kdyby se mohla pořádně hýbat, možná by s ním sama odletěla. Na jih. Tam na jih, kde není led a sníh.

Najednou byla u toho okna a toužebně hleděla k jihu. Pak si uvědomila, že stojí. Pak upadla. Muži se k ní rozběhli a zvedali ji – a že měli co zvedat, protože Suzah nebyla žádný drobeček – a usazovali zpátky na vozík. Jeden z nich měl na sobě vězeňský oděv; tady si ani po úspěšném převratu nemohli dovolit plýtvání pevným a teplým materiálem. Druhý člen hlídky byl dozorce, tedy bývalý. Suzah usoudila, že Mef takhle sestavil hlídky záměrně. Jo, a ona schválně, zcela záměrně, nemyslela na to, že před chvilkou udělala pár kroků. Jak to provedla, když nohy pořádně necítí, když má místo nich jakési tupé, brnící špalky? Možná měla využít situace, otevřít si okno a skočit.

Otřepala se. Ba ne, byla přece jen stavěná na přežití. Třeba se bude plazit po pahýlech nohou a žebrat na náměstí. Málokdo má takový výcvik v ponižování jako ona.

Sama si přivolala výtah. Trochu se jí třásl hlas, když se těm hodným hochům omlouvala, a hrozně se jí ulevilo, když kabina konečně přijela.

Dole u výtahu čekal Mef a celý zářil.

„Zavolali mi telefonem," vysvětlil jí, chytil ji, zvedl k sobě a důkladně políbil. Přede všemi. Suzah se příšerně styděla. Taková velká, těžká holka! Jenomže ta ubohá veliká holka tolik potřebovala kapku něhy!

Chtěla se vyprostit z jeho objetí, ale on byl silnější, nechal vozík vozíkem a odnesl ji do svého pokojíku, který mu přenechal kterýsi z dozorců. Plakala a zkoušela se s ním prát, ale Mef ji prostě jenom držel a čekal, až ji to přejde. Potom jí vážně zopakoval, že bude zase chodit a bude zase zdravá, a jak tak k ní promlouval, všimla si, že mu na spáncích zešedivělo pár vlasů. Jen pár tenkých nitek, ale Suzah měla dobré oči.

„Díváš se na tohle?" zeptal se.

Kývla. Dočista zapomněla, že chtěla brečet a kopat kolem sebe – a že jí to kopání docela šlo. „Tvoji vojáci říkali, že jsi nezranitelný. Že nestárneš. Že..."

„Živá voda," přikývl. „Nespočítám, kolik životů navíc mi dala. Ale každopádně teď je s tím konec. Neprozraď mě. Nechci, aby to věděli... nepřátelé."

„Neprozradím," slíbila. Nebyla to žádná přísaha, jen jedno obyčejné slovo. Potom ho objala. „Obyčejného chlapa můžu milovat. Jestli o to stojíš."

Mef o to stál, protože teď byli dva trosečníci, které život vyplivl na břeh a smrt o ně zatím nejevila zájem, a tak se v té nejistotě museli aspoň držet jeden druhého.

* * *

Letadlo přistálo na nejdelší, pečlivě udržované dráze. Sněžilo a vítr byl ostrý a nepříjemný, takže nikoho z důstojníků hlavního štábu a dalších osob, pověřených výměnou zajatců, nepřekvapilo, když na plochu vyběhlo jen pár mužů s nižšími hodnostmi.

Návštěvníci se nemohli zbavit pocitu, že se ledové stěny tábora kolem nich svírají a ponechávají pro ně jen malý, stísněný prostor, v němž se jejich skupinka pohybuje. Hradby byly postaveny rovné a směřovaly kolmo k zemi, a přesto budily dojem, že se nebezpečně naklánějí a hrozí zřícením. Lidé z tábora si na své první dojmy většinou dobře pamatovali a nijak zvlášť je nepřekvapilo, když návštěvníci vrhali kolem sebe znepokojené pohledy a s hlavami vtaženými mezi ramena spěchali dovnitř do tepla. Nikdo se jim nesmál. Nebylo to k smíchu, vůbec ne.

Vězňové už byli nastoupeni v jídelně, chyběl jen velitel tábora – absenci několika dozorců nikdo nezaznamenal. Velitel Chatkó je nemocen, hm, ale podle hlášení to znělo, jako by měl kocovinu. Hosté zdaleka se usadili u velitelského stolu, beze spěchu popíjeli čaj a pokradmu obhlíželi nehybné vězně.

Mef stál uprostřed druhé řady a pozorně sledoval delegaci. Byli mezi nimi Ruurijci. Zřejmě tedy došlo k nějaké dohodě. Podepsali příměří, stanovili podmínky... Nelíbilo se mu to. Nezamlouvalo se mu ani jejich chování. Jako by se octli na trhu s otroky a teď si začnou vybírat ty nejsilnější, se zdravými zuby...

Nenápadně se ohlédl na „své“ Ruurijce. Mračili se. Ani jim chování šéfů nepřipadalo normální. Pak poznal ruurijského viceguvernéra planety Fíéji, jak jen se... Hwalt? Možná Nebo to byla jen přezdívka? Tak ten mě zaručeně

zná. Vybírat asi bude on... Projde podél řady vězňů a rozhodne: ty budeš žít, ty chcípneš. Atakdál. V duchu se otřásl.

Pánové konečně vstali ze židlí. Viceguvernér, doprovázený důstojníkem Druhých, prošel podél první řady a ukázal postupně na šest vězňů. Jeho průvodce k nim přidal ještě dva další. Osm z dvaceti. Druhá řada. Mef vnímal Hwaltovo zoufalé úsilí nedat najevo, že ho poznává. Vybral čtyři. Mefa si jakoby nevšiml. Ty křiváku, ty slizký mizero, myslel si Mef. Tak takhle jste to naplánovali? Máte to u mě, ty i guvernér.

Když došlo na čtvrtou řadu, rozezněl se alarm, smluvené znamení, že se letadla zmocnili vzbouřenci. Mef vystoupil z řady, zvedl ruku. Zvuk sirény okamžitě zmlkl, nastalo ticho.

„Dejte se do nich, hoši!“ zavelel Mef.

S hlubokým uspokojením zaznamenal, že poslechli všichni, i ti vybraní Ruurijci – elita, určená k přežití. Ozvalo se jen pár víceméně varovných výstřelů, které nikoho nezasáhly. Delegace byla rychle odzbrojena.

„Moment překvapení vítězí,“ prohlásil Mef a usmál se na svázaného viceguvernéra.

„Mohlo nás to napadnout!“ sykl vztekle zrudlý Hwalt. „Můžete mě zabít, Meotzi, ale na hixartském trůnu vás už nikdo nechce! Sám jste se vyškrtl ze seznamu chráněných!“

„Nechce mě nikdo kromě mých poddaných,“ poznamenal Mef. „Jenže těch vy se ptát nebudete.“

„Ti neznamenají nic, vůbec nic! Jsou to nevzdělaní chudáci, které dokáže zmanipulovat každý! Nemáte žádnou podporu, jste sám! Co zbylo z vaší staré party? Jeden bývalý pirát, který drží palác. Sharrahii a Gynorské pohoří, tam se schovalo pár uprchlíků, ale hory tolik lidí stejně neuživí,

možná jsou už teď mrtví!“ Hwaltovi došel dech, zmlkl a do tváře se mu pomalu vracela normální barva.

„Chtěl jsem se jen ujistit, že máte skutečně za úkol nedovolit mi přežít.“ Mef se obrátil ke svým lidem. „Domluvte se s našimi v letadle a začněte s evakuací. Já poletím s první várkou, všechno si ověřím, ale vrátím se. Zatím bych pro naše hosty doporučil exkurzi. Ukažte jim Díru. Měli by si ji prohlédnout i zdola, to je mnohem zajímavější.“ Hovořil klidným, vyrovnaným tónem, hlasitě a srozumitelně.

Viceguvernér s úžasem sledoval, jak se muži v uniformách dozorců či vězňů mohou přetrhnout, aby co nejrychleji splnili jeho rozkazy. A jak mu bezvýhradně věří. Otočil se na jednoho dozorce.

„Vy mu věříte? Myslíte si, že se pro vás vrátí?“

Muž na něj vrhl útrpný pohled. „Řekl to přece.“ A připojil jeho pouta k řetězu, jímž budou všichni zajatci spojeni.

Byla to chyba, uvědomil si Hwalt (celým jménem Hwalcitallan, Mef si dobře pamatoval, že jeho plné jméno znělo jinak), měli jsme s tímhle člověkem počítat, ne ho odepsat. Má neuvěřitelnou schopnost přežít a ještě neuvěřitelnější autoritu. Zatraceně, teď budeme mít proti sobě smrtelně nebezpečného protivníka! Však starý Zarahuntara nás v podstatě varoval. Jenomže přitom plakal, po tvářích mu tekly stařecké slzy, asi kvůli zmizelé a pravděpodobně mrtvé Thokko, a my na něj nedali, ještě jsme se ušklíbali. Měli jsme ho poslouchat!

„Tak jdeme!“ zavolal vysoký mladík ve vězeňském oděvu. „Uvidíte, co jste ještě neviděli! Největší atrakci našeho tábora! Budete mít jedinečnou a neopakovatelnou příležitost sami si ji vyzkoušet! Pojďte, následujte mě, pánové!“

Pánové v poutech a na řetězu ho neobratně, nejistě následovali, doprovázeni ozbrojenými strážemi. Hwalt se ohlédl. Mef Meotz byl pryč.

* * *

Piloti letadla byli ochotni zachránit si život. Věděli – a Mefovi to dokázali, když mu nasadili sluchátka a vyladili vysílání – které části Krezzdu už patří přímo Ruurijcům. Ne že by na tom příliš záleželo, podle prvního pilota (i podle vysílání) se Druzí vzdali a teď spolupracují s vítězi.

A snaží se dohodnout podmínky, za nichž by ztratili co nejméně, myslel si Mef. Diplomacie, pch. Kdysi jsem to taky zkoušel.

Spoléhal se nejvíc na druhého pilota, který byl zjevně upravený. Tedy aspoň pro Mefa zjevně. Uvnitř se něčím podobal Yeorgovi a Suzah a zvenčí vypadal až moc dokonale. Ten právě vyslovil název Zevaz. Bývalo to bezvýznamné městečko na kraji Pískoviště a Mef tudy několikrát projížděl cestou na závody. Asi před dvěma lety tam Druzí postavili velké letiště, které teď přešlo pod kontrolu vítězů.

„Tam vás budou mít rádi," poznamenal druhý pilot.

„Mě teď nemají rádi nikde," řekl Mef. „Ale teoreticky by měli jásat nad osvobozením vězňů ze zajateckého tábora. Můžeš tou vysílačkou dát zprávu nějakým novinářům? Nebo televizním reportérům? Pokud vůbec nějací zbyli."

Mladému pilotovi se zablesklo v očích. „Je to sice zakázáno, ale..."

„Špetka citového vydírání neuškodí," ozvala se Suzah. Ani neslyšeli, kdy vlastně přišla.

„Jak je ti?" zeptal se jí Mef laskavě a přitáhl si ji na sedadlo vedle sebe.

„Bolí mě nohy." Pokrčila rameny. „Ale to nic, hlavně že chodím."

„Co se vám stalo?“ Pilotův zájem byl upřímný, aby ne, upravený upraveného vždycky pozná, a možná spolu už před válkou komunikovali po síti, i když se nikdy osobně nesetkali... Mef pocítil slabé bodnutí žárlivosti.

„Pořád se jí něco děje,“ odvětil zachmuřeně. „Však to znáš.“

„Jo,“ řekl mladík. „Vy nás rozeznáte?“

„Zkušenost,“ pravil Mef. Pohlédl na Suzah a začal recitovat: „Vyrostla v děcáku, pokud vím, zacházeli s ní jako s odporným zvířetem, a tady, protože se jednou zachovala lidsky, ji šoupli do tábora s hadoskoky ve Východní poušti. Jako zrádkyni. Pak bojovala na naší straně, a tak ji hodili do Díry. Tam nechávali nepohodlné zajatce pomalu zmrznout... Na poslední chvíli jsme ji vytáhli, ale omrzly jí nohy a ještě není v pořádku.“

„Nech toho,“ zarazila ho Suzah. „Jsem smolařka, nedělej ze mě hrdinku. A koneckonců jsem přežila. Jiní to štěstí neměli.“

Ale mladý pilot se na ni usmál tak uznale, až ji to zahřálo.

„Vlastně jsem tě chtěl požádat, jestli by ses o ni nepostaral,“ řekl Mef. „Já totiž po posledním přistání budu muset zdrhat, a nebude to lehké. Vypadá to, že po mně jdou obě strany.“

„Jo,“ řekl pilot zamyšleně. „Mám v Zevazu pár přátel... Rád bych pro ni něco udělal. Kdo vy vlastně jste, že vadíte oběma stranám?“

„Hixartský král,“ odpověděl Mef, čímž mu poněkud vyrazil dech a na chvíli ho zbavil řeči. Až po nějaké době mladík řekl:

„Poctivý člověk asi překáží na každém místě, ale na těch vyšších postech obzvlášť.“

„Třeba se teď změním a bude ze mě dokonalý mizera. A získám zpátky všechno, co jsem ztratil.“ Mef se nevesele ušklíbl, pilot mu úšklebek vrátil.

„Jenže to nedokážete. Nikdo z těch dobrých a pronásledovaných to nedokáže. I kdyby po něm šel osud a všichni na světě. Totiž ve vesmíru.“

„Dost řečí,“ pravil Mef rázně. „Nebo se nakonec ještě začneme litovat. Zvládneš čtyři jízdy? Při té poslední povezeš spoustu spoutaných vojenských šéfů. Vlastně nejen vojenských, ale to je fuk.“

„Jasně,“ kývl mladík. „Můžu lítat třeba do skonání světa. Jestli mi v tom někdo nezabrání.“ Přimhouřil oko. „My upravení hodně vydržíme.“

„Jo, a ještě něco.“ Mef se podrbal na hlavě, kde mu dorůstala jeho obvyklá hříva – pečlivý pozorovatel nebo někdo, kdo by si dovolil prohrábnout mu vlasy prsty, by ovšem zjistil, že není tak hustá jako dřív. „Jestli mi věříš, schovej se. Ruurijci se asi budou chtít všech Druhých zbavit. Poslat je domů nebo tak něco, pochybuju, že by se dali na hromadné popravy. Nemají na to žaludek, pokud to za ně někdo nezařídí...“

Pilot souhlasně pokývl. „Jo, to znám.“

„Když se schováš, časem si tě najdu. Nebo spíš ty najdeš mě. Budu se snažit, aby mě bylo vidět a slyšet, až si začnu dávat dohromady vojsko. A odborníci se vždycky hodí.“

„Jo, jasně. A když vezmu s sebou pár ochotných lidí... Takových jako já... Nebo prostě jenom ochotných...“ Mladík zaváhal, tázavě vzhlédl.

Mef ihned projevil souhlas. „To bude ještě lepší.“ Upravení, neupravení, copak na tom záleží?

„A to děvče,“ dodal pilot. „Vím o jednom místě nedaleko Zevazu. Opuštěná vesnice v lese. Posvátné místo zdejších bohů.“

„Vidíš, já už o nich neslyšel," řekl Mef zamyšleně. „Jak snadno je ti Druzí vyhnali!"

„Máme v tom praxi. Totiž ve vyhánění cizích bohů." Mladík se zachmuřil. „Já se tedy nikdy necítil jako jeden z nich, ale... Moc na vybranou nám nedali."

Během letu se nic zvláštního nepřihodilo, nepotkali žádnou zbloudilou střelu, žádné útočné letadlo. Bylo vidět, že válka ve vzduchu skončila. Ostatně na zemi také. Ta ležela pod nimi němá a vyčítavá, a vůbec jí nezáleželo na tom, komu vlastně patří. Nebo snad ano?

V Zevazu už je očekávali. Druhý pilot (jmenoval se Patrik) se ujal role mluvčího a vysvětlil, že v táboře daleko na severu čekají další vězňové, že došlo ke vzpouře a převzetí moci mužem, který si nepřeje být jmenován, a že do letadla nikdo cizí nesmí. Tou dobou už po schůdcích sestupovali osvobození zajatci a nijak se nebránili zájmu reportérů (kterých přežilo válku celkem dost). Nahoře u dveří stáli dva muži se samopaly a usmívali se.

„Mefe," ozvala se Suzah. „Asi už se neuvidíme."

„Já spíš doufám, že jo. Zatím tady počkej na toho šikovného pilota... Jméno jsem zapomněl. Však ty si ho jistě pamatuješ."

Suzah se pracně, o berli, belhala k východu. Ze schůdků měla předem husí kůži, ale ještě mnohem těžší bylo neohlížet se. Budu si ho pamatovat tak, jak jsem ho uviděla po probuzení z ledové smrti. Budu si pamatovat, jak líbá, a taky na všechny ty báječné věci, co jsme spolu dělali. Kolik let bez něj mě ještě čeká? Možná dost, a celou tu dobu se mi bude stýskat.

Neohlédla se.

Neocenitelné zkušenosti z Díry

Hwalt se připravoval na smrt. Ale houby, to je blbost, na smrt se člověk nemůže připravit, vždycky ho zastihne v nevhodnou chvíli! Ovšem Díra, do které je po jednom spustili, ta příšerná jáma plná mlčících mrtvých, v něm probouzela spíš hněv a nenávist než strach. Chápal naprosto přesně, proč je sem Meotz strčil. On to tady dole viděl na vlastní oči, kdo ví, jestli tu dokonce nebyl vězněn, a chtěl, aby si to prožili i oni. Viníci... A jejich spojenci. Měl zatraceně dobrý důvod nenávidět ruurijské šéfy právě tak jako Druhé.

Však to Dretal jednou, po nějakém tom Kabově naštvaném telefonátu, kterých postupně přibývalo a jejich tón byl ostřejší a ostřejší, řekl na plnou hubu: „Děláme pěkné svinstvo. Ten noblesní blbec Kaberinaes si myslí, že to nevím, pch! Likvidujeme chlapa, který by tuhle zemi zvládl a vytáhl z průserů, z hladu i nemocí, a děláme to jenom proto, že by se s námi nejspíš hádal a odmítal by být naší loutkou."

Tehdy byl ovšem guvernér Dretal opilý. Druhý den si na nic nepamatoval. Přinejmenším to tvrdil.

Ano, Hwalt věděl, že ta záležitost s Mefem Meotzem je svinstvo. Možná ho měli opravdu raději zavřít na Rowmorasu a nepouštět ho do války. Do války, kde si chlap jako Meotz dokáže nadělat nečekané známosti, získat neuvěřitelnou pověst a oblibu široko daleko, a chová se značně samostatně, nicméně vždy v souladu se záměry

vrchního velení, čili Kaba, který dokonale propadl jeho osobnímu kouzlu a bláznivé odvaze.

Na druhé straně Meotz má i rozum, což už dokázal mnohokrát, v podstatných věcech by si dal říct... Jenomže guvernér Dretal má zase tu svou potřebu absolutní moci, která se stupňuje jako žízeň uprostřed pouště. A umí své záměry dovedně opříst nezvratnými argumenty, zdůvodňujícími... prakticky cokoli.

Ale jestli se o pokusu zabít hixartského pseudokrále dozví veřejnost – naši lidé, vojáci, agenti, lesní páni z Rowmorasu, vzbouří se. O domorodcích v Hixartu nemluvě, ovšem ti nemají žádnou moc a momentálně budou rádi, že přežili. Kromě těch, kteří se schovávají v Sharrahii. Navzdory guvernérovu tvrzení si Hwalt nebyl úplně jist, že tam umírají hlady.

Ta záhadná dívka, která se objevila doslova odnikud po boku Mefa Meotze, tam byla. Zabezpečila celé údolí proti nám, nikdo z Rowmorasu se tam nedostal... Místní magie, zatraceně, jako by mi nestačil Les! Jak já nesnáším tyhle vědecky nevysvětlitelné záhady!

Kdesi blízko něj se jeden z důstojníků Druhých schoulil na ledu vedle jedné z mrtvých ledových soch a hlasitě kvílel. To tak pomůže. Hwalt podrážděně zadupal.

„Nelehejte si! Hýbejte se!“

„Musela sem stékat voda, podívejte se na ty stěny,“ ozval se jeho tajemník. „Proto jsou tihle lidé zamrzlí do ledu. Meotz nás nechce zabít, jinak by ten kohoutek nezavřel.“

„Co je to za chlapa?“ zeptal se nevrle jakýsi generál Druhých (možná ani nebyl generál, ale Hwaltovi připadali jejich důstojníci všichni stejní). „Já jen slyšel, že je v táboře někdo, kdo se vydává za krále. Domnívali jsme se, že o něj budete mít zájem.“

„Měli jsme zájem nechat ho tady," odpověděl Hwalt. Sám se podivil, jaký na něj přišel záchvat pravdomluvnosti. Možná byla smrt přece jen až příliš blízko. „Viděl jste to přece. Ti lidé ho poslouchali na slovo. I naši, Ruurijci, dokonce byli schopni postavit se proti nám, když jim to nařídil."

Generál se zachechtal. „Nebezpečný člověk. A teď vám utekl a brzy vám začne pěkně zatápět. To vám docela přeju." Zdálo se, že záchvat upřímnosti se zmocnil i jeho. „Být jím, nechám nás tady chcípnout."

„Já taky," pravil chmurně tajemník, ale i přes to se dal do jakéhosi neladného hopsavého tance, zakroužil baterkou kolem sebe a ze šera se vylouplo několik mrtvých, lhostejných tváří, zešedlých mrazem. Ty živé se od nich lišily výrazem napětí a strachu.

„Měli vám to světlo sebrat," zavrčel nižší důstojník Druhých. „Kolik hodin už tady sakra trčíme?"

„Nepočítejte hodiny, ale vlastní sílu. Vůli přežít," poradil mu Hwalt. „Odhaduju, že letadlo poletí čtyřikrát tam a zpátky, jestli bude chtít odvézt všechny. Pokud se vzbouřencům podaří přesvědčit nějaké letiště, aby jim poskytlo pohonné hmoty. Pokud je naši nezadrží a nerozhodnou se jinak. Stačilo by, aby nahradili posádku svými lidmi. Jestli jim o nás neřeknou, nikdo nás tu nenajde."

„Naši piloti jsou spolehliví," začal generál, ale vzápětí si uvědomil, že druhého pilota, toho upravence, před letem osobně zkopal, protože se mu zdálo, že ho nepozdravil přesně podle předpisů a že se tváří příliš drze... Nesnášel je! Nejradši by je dal postřílet! Nikdy by tomu chlapovi nedovolil řídit letadlo, jenomže tihle upravení jsou tak zatraceně výkonní a schopní! Umějí reagovat na nepředvídatelné okolnosti mnohem lépe než normální lidé. Kdyby se dělo

něco divného s počasím, třeba kdyby vypukla sněhová bouře, zmákl by to ten hoch levou zadní...

„Takže jim nevěříte," uzavřel Hwalt, který slušně rozuměl řeči těla a mimice. „Nebo mají důvod nechat vás tady?"

Nastalo nepřátelské ticho. Pak se někdo vzadu ve tmě rozvzlykal. Hwaltův tajemník si začal tiše zpívat.

Byla to nějaká stará píseň z téhle planety, viceguvernér neměl ponětí, jak k ní ten hoch přišel, ale pak si vybavil, že si ho před dvěma lety vybral mezi agenty z terénu. Byla to smutná píseň a Hwalt se chvíli pokoušel neposlouchat, protože se mu do očí draly slzy. Kdepak, tohle nebyla žádná vykonstruovaná skladba, vymyšlená pro odbornou kritiku, originální a nelibozvučná, jak kázal dobrý vkus, přinejmenším na Ruuri. Tahle píseň zasahovala rovnou srdce. No tak tedy limbický systém, když to chcete přesně, ale na tom nesejde. Z nějakého důvodu mu najednou přišlo, že s pláčem se umírá mnohem snáz.

Pak si uvědomil, že k příjemnému tenoru jeho tajemníka se přidal další hlas, hluboký, se zvláštním zbarvením, který by se určitě uplatnil i v opeře, ale sem, do ledového chrámu smrti, se obzvlášť hodil.

Zpěv umlkl. Teď teprve lidé v jámě uslyšeli vrzavé a skřípavé zvuky shora. Někdo jim spouštěl dolů lano, ne, byla to dvě lana a na nich jednoduchá sedačka, vyrobená z plastového sedátka z jídelny.

„Jen klid!" zavolal hlas, který předtím zpíval. „Po jednom, netlačte se, na každého se dostane. Nahoře vás zase svážeme, nevěříme vám..."

Hwalt pochopil, že se pro ně vrátil Mef Meotz. Že je skutečně nechtěl a nechce zabít. Nějak nedokázal zastavit slzy, které se mu řinuly z očí. A nějak se za ně ani nestyděl.

Mef na něj čekal a pomohl mu ze sedačky. „Napadla vás tam dole nějaká myšlenka?" zeptal se klidně.

„Několik.“ Viceguvernér s obtížemi ztuhlou rukou vydoloval z kapsy kapesník a utíral si slzy. „Byla to neocenitelná zkušenost. Za svou osobu se vám hluboce omlouvám, ale není v mých silách změnit politickou situaci ani záměry naší zdejší vlády.“

„Nepotřebujete tajemníka?“ zeptal se tajemník, přešlapující u povalené mříže. „Trochu jsem přemýšlel o morálce, víte...“

„Přemýšlejte dál.“ Mef se usmál. „Tajemníka nechci, ale třeba by se mi hodil nějaký slušný tenor. Někdy časem. Možná si vás najdu, až tady bude větší klid. Nebo zkuste najít mě. Doufám, že mě bude dost slyšet.“ Šlehl pohledem po viceguvernérovi.

Znělo to jako varování, pomyslel si Hwalt.

Zajatci, vytažení z Díry, strávili ještě několik hodin v poutech, ale teď už v teplé, čisté místnosti, kde na ně necivěly žádné mrtvé obličeje, s horkým čajem a suchary. Potom je naložili do letadla a v pořádku dopravili do Zevazu. Mefa Meotze už nespatřili a nikdo z bývalých vězňů nevěděl, kde je, ani kdy a jak zmizel. Nebo možná nebyli ochotni to prozradit. Ostatně Krezzďané a další lidé z Mezipláně, neloajální ke Druhým, a zrádci z jejich vlastních řad se dokázali ve zmatku, který na letišti panoval (a jemuž vydatně pomáhali reportéři a zvědavci všeho druhu), vytratit také, a hodně rychle. Někdo jim očividně poradil, ať nevěří Druhým ani těm druhým...

* * *

„Stačí, když Meotz zavolá, a půjdou zase za ním,“ řekl mnohem později Hwalt guvernéru Dretalovi. „A nejen oni. Měli jsme ho na své straně a nedošlo nám, co máme. Tohle jsme podcenili.“

„Vypadal jako drsný prosťáček. Nebo prostý drsňák.“ Guvernér si zamnul bradu. „Pořád si nejsem jist, jestli není upravený. Chápej, mám na mysli nějaké to působení na lidi na podprahové úrovni. Taková speciální technika reklamy, jakou používají Druzí... Mimochodem, jak pokračuje evakuace?“

„Všechny provozuschopné lodi odletí za...“ Hwalt pohlédl na hodinky s kalendářem, „za třináct dní. Jejich vojáci už jsou shromážděni na určených místech. Většinu pošleme domů hned. Zbytek musí počkat, až dostavíme další lodi. Výhradně lodi jejich konstrukce. Nic, z čeho by se dověděli cokoli o našich technologiích, jak rozhodla Rada. Bude to sice pomalejší, ale bezpečnější.“

„Posíláme je na jejich nejbližší planetu,“ řekl zamyšleně guvernér. „Mají tolik kolonií! Nechci vědět, kolik národů vyvraždili, kolik kultur zničili... Předají tamější vládě vzkaz, že už umíme detekovat neviditelné lodi.“

„Jistě. Program je zatím uveden do zkušebního provozu na pozemních stanicích a testuje se na Satelitu. Jakmile bude náš nový strážní systém na oběžné dráze dokončen, neprojde jím ani myš, aspoň odborníci to tvrdí.“

„Uvidíme.“ Guvernér přistoupil k oknu a vyhlédl z něj. Les se tvářil nevinně. Od konce války Páni Lesa tvrdí, že je neposlouchá. Prostě nefunguje. V podstatě o nic nejde, vždyť teď už nemusíme před nikým schovávat techniku a letadla nebo vrtulníky nás dopraví, kam si zamaneme. Jenom... Je to škoda.

„Vždycky je škoda, když ubývá nevysvětlitelných věcí. Když se ztrácejí tajemství,“ řekl Hwalt, jako by mu četl myšlenky. „Ten Les mě vždycky tak rozčiloval, a teď mi ta jeho magie chybí... Ještě pořád trváte na tom, že musíme poslat domů všechny, kdo spolupracovali s hixartským králem?“

„Chceš říct s Gabrielem Meotzem," opravil ho nedůtklivě guvernér. „Nevím. Trochu jsem změnil názor... Na základě tvého vyprávění o ledové jámě a o zajateckém táboře. Možná bude rozumnější nešťourat do vosího hnízda, dokud Meotz žije."

Hwalt se upřeně zahleděl na guvernérovu statnou šíji. Stačilo by tak málo... Otřásl se. Mám snad nějaký důvod dávat přednost Meotzovi před Dretalem? Sotva. A vraždit? Nadřízeného, kolegu, kdysi snad téměř přítele? Divný nápad. Ovšem... Možná připadá divný jenom mně. Otřásl se, jako by najednou něco pochopil.

„Poslal jste na něj vrahy?"

Dretalovi z nějakého důvodu trvalo velmi dlouho, než odpověděl: „Ano."

Přes Rowmoras do Sharrahii

Chederik se probudil uprostřed temné noci. Snad to zavinily kapky deště, které prudce zabušily na plátno jeho přístřešku a připomněly mu domov, obyčejnou vesnici v Drazu, odkud denně dojížděl všudypřítomnou podzemní dráhou do školy. Doma v Drazu měli deštivé podnebí, ale všem lidem, kteří se tam narodili, se to líbilo, a nikdo se nechtěl stěhovat. Dojíždění za studiem a za prací přes pět set kvatů nebylo nic neobvyklého. Denně tehdy urazil vzdálenosti, které by mu tady, na Fíéje, připadaly neuvěřitelné, a vůbec mu to nepřišlo.

Ovšem rychlost cestování, na jakou byl zvyklý, ta by se docela hodila. Vzpomněl si, kde je a kdo je. Vybavil si loučení s novými přáteli, kteří sice od svého osvobození spoléhali hlavně na sebe, ale teď také tak trochu na něj, přinejmenším na to, že cestou nezahyne a že o nich řekne ostatním lidem. Dssá měla smutný výraz, určitě se jí bude stýskat. A Liela se jí držela jako její vlastní mládě, však už taky jako hadoskočí mláďata žvatlala a Chederik by se vsadil, že do týdne ji všechna ta roztomilá mrňata s nešikovnými, ale skoro lidskými pacičkami budou počítat k vlastnímu druhu.

Ne, o Lielu se nebál. Bál se docela jiných věcí.

Guvernér sliboval hixartským městům ochranu – bylo to v jeho moci, ne že ne! Ano, to říkal před Mefem, snad aby si udržel jeho loajalitu? Beztak přitom tajně doufal, že Mefa při jeho povaze někdo z nepřátel odstřelí hned

při první akci. A bývalý král už nebude překážet... Je toho víc, věděl Chederik, ta zrada sahá ještě dál, kdo ví, co se děje v Sharrahii, cítil to město jako pulzující bod na kraji vědomí, ale teď to měl nejblíž na Rowmoras, protože přicházel od západu.

Dokonce se kus cesty plavil na lodi; to byl tedy pěkný šok, když před ním po úmorné jízdě na koni přes bílé, žluté a růžové duny poušť náhle rozkvetla!

Na řece sídlilo jen pár rybářů s rodinami. Nevěděli o válce; jejich svět byl malý, ale otřesy země cítili i tady. Vysvětlil jim, o co jde, ale stejně mu moc nevěřili. Hadoskoky zato znali dobře. Vždycky v létě, když řeka (neměla název, byla to prostě Řeka) vyschne na tenký potůček, stěhují se i se svými lehkými, přenosnými chatrčemi níž po proudu, až do Skal, k Jezeru. Těm dravcům z pouště se raději vyhnou, ale několikrát už se s nimi museli pustit do boje... No ano, poslední dobou nějak vyrostli, to jo.

A zase vysvětlování, bylo to úmorné, tihle lidé projevovali mnohem méně chápavosti než hadoskokové, a nešlo jim do hlavy, jak by nějaká zvířata mohla mluvit a myslet. Vlastně je div, že se vůbec baví se mnou, usoudil Chederik. Pokoušel se je naučit znamení míru, na němž se dohodl se Swassím a jeho kmenem, ale připadalo mu, že mu nevěnují pozornost. Dokud se nesetmělo.

Ani na to moc nemyslel, prostě zašeptal formuli světla. Rybář na hrubé lavici naproti němu nadskočil, dvě ženy si zakryly tváře a pár dětí se zachichotalo a zatleskalo.

„Tohle uměli kouzelníci staré bohyně," poznamenal nejstarší z rybářů. „Zapal oheň, jestli to dokážeš."

„Jsem čaroděj matky země," řekl Chederik a u nohou mu vzplanula připravená hranička navlhlého dříví. „Válka, o které jsem vám vyprávěl, ji ničí. Zabíjí. Chci zakročit proti zkáze, ale nepřátelé jsou moc silní."

„A ta zvířata? Změněná zvířata, o kterých jsi mluvil?“ Stařec, jemuž očividně všichni naslouchali, se přišoural k ohni a usadil se na kameni, pokrytém rákosovou rohoží, k němuž se nikdo jiný po celou dobu nepřiblížil.

„Jejich vůdce se mě zeptal, zda si myslím, že jsou také děti matky země,“ pravil Chederik zamyšleně. „A já mu odpověděl, že ta otázka už sama o sobě stačí Kdo se takhle ptá, může dostat jedinou odpověď.“

„Ano,“ přikývl stařec. „Myslíš si, že jsme hloupí?“ Výmluvně zvedl obočí a v očích se mu zeleně zablesklo.

„Napadlo mě, že váš svět je příliš malý,“ řekl Chederik.

Stařec znovu kývl. „Vychovával jsem si nástupce. Muže, jenž by převzal paměť. Ale loni umřel na horečku.“ Pokynul, ze šera se vynořil útlý mladík a posadil se mu k nohám. „Můj nový nástupce je ještě příliš mladý, ale měl by si tě prohlédnout a zapamatovat. V době, kdy odcházejí stvořitelé a nastupují správci, je nezbytné rozhlížet se kolem sebe.“

„Stvořitelé a správci?“ přeptal se Chederik. Na okamžik měl dojem, že starcovu dialektu nerozumí. Rybáři, jejich ženy a děti uctivě naslouchali – a nechytali se. Ani náhodou.

„Možná bys dal přednost výrazu bohové a služebníci?“ zeptal se stařec. Znělo to jasně ironicky.

Chederik se mu zahleděl do očí a v té chvíli si připadal přesně jako tehdy v tom podmáčeném chrámu v kraji rybníků. Průzračně.

„Jsem z jiného světa,“ řekl pomalu. „Stará bohyně si mě vybrala, ale nikdy se mnou nemluvila tak, abych pochopil všechno.“

„Pravda tě nakonec najde.“ Stařec pohladil kudrnaté vlasy svého mladého nástupce. „Teď mi ale pověz o svém žalu. Neměl bys ho skrývat sám před sebou.“

Tihle lidé, tihle nositelé paměti a strážci žalů... Chederik přemítal, kolik jich ještě potká. První byla Shuwet. Nejspíš k nim patřila i Neyar. A co takhle Swassí, pošeptalo mu cosi z hloubi poněkud rouhavě. Možná. Kdo ví?

Té noci ve vesnici říčních rybářů dokázal i plakat. Bolest ze ztráty Neyar se tím nezmenšila, spíš naopak, ale změnila se v otevřenou ránu, kterou ovíval čistý větřík, přestala hnisat a tlačit.

Od Skal, nádherného kousku země – dalo by se říct parádního kousku! – šel pěšky, pak se svezl s jakýmsi sedlákem na voze, což nebylo o nic rychlejší, ale aspoň si odpočal. Když tak seděl vedle toho nemluvného muže a nechával se uspávat drncáním, bylo mu na chvíli jasné, že se tam jednou vrátí. Správce nebo služebník, to je jedno. Důležitý je úkol, ne jeho název.

V dešti seskočil z vozu, poděkoval a rázným krokem zamířil k lesu. Od té doby se držel lesa a déšť se zase držel jeho. Už nepřemýšlel o směrech, nepokoušel se vybavit si mapu. Věděl, že jde správně.

Blížil se k Rowmoraskému háji z té strany, kde obyčejný místní les plynule přecházel v cizí, podivný a pro domorodce i trochu děsivý. Už viděl mezi větvemi nezvykle kulaté ovoce jasně žluté barvy, jaké se na Fíéje normálně nevyskytuje...

Vtom mu přeletěl nad hlavou šíp a zabodl se do kmene na druhé straně cesty. Černé a zlaté pírko, označení královského vojska!

Zastavil se. Ti muži byli potichu, vyčkávali.

„Hej!“ zavolal. „Kdopak to tady střílí na královského čaroděje?“ Už vnímal jejich vědomí, momentálně trochu zmatená. Tři... Čtyři.

Jeden z nich se konečně odhodlal vystoupit z úkrytu. Větve se rozhrnuly a vykoukl známý obličej.

„Cinnore!“ vykřikl Chederik s nepředstíranou radostí. Bývalý pašerácký kormidelník, kterého Chederik kdysi osobně učil zacházet s ostřelovačskou puškou a který spolu s ním prodělal bitvu u Sharrahii i Bitvu tří králů, se nadšeně rozchechtal.

„Opravdu je to náš čaroděj!“ zahalekal. „Pojďte sem, chlapi!“

Od Cinnora se Chederik dověděl, že je sem na hlídku poslal ještě sám Mef, těsně předtím, než ho odvlekli do té druhé války. (Tak tohle se tedy povídá mezi lidmi!) Mají za úkol hlavně sledovat, kdo vchází a kdo vychází, a zaznamenat, kdyby se dělo něco divného.

„Nevíme jistě, co tím myslel,“ řekl Cinnor, „ale za celou dobu jsme nezahlédli živou duši. Vlastně až včera se něco změnilo. Ten Les jako by chvíli naříkal a pak ztichl.“

„A už to tak zůstalo,“ poznamenal jeden z jeho druhů. „Předtím si pořád tak jako mumlal a ševelil, a když jsem šel k naší chajdě, připadalo mi, že se po mně kouká.. Teda ostatní ten dojem měli taky!“ upřesnil. „Teď nic. Mlčí a nedívá se.“

„Drží smutek.“ Chederik neměl ponětí, proč to řekl, ale jakmile ta slova zazněla, pochopil.

Znal jsem ji docela dobře a teď už vím, že na světě chybí. Byl jsem na cestě, zabýval jsem se záležitostmi, které mi sahaly vysoko nad hlavu, kdepak bych si všímal, že někde dozněla něčí píseň... Ano, tak to bylo. Dozněla.

„Za královu nevěstu Thokko,“ dodal.

Muži se zatvářili zaraženě, ale Cinnor si to rychle srovnal v hlavě a prohlásil: „Co se divíte, vždyť je čaroděj. Ti se v takových věcech obyčejně nepletou.“

„Musím dál,“ vzdychl Chederik. „Sice se mi nechce rušit Les v jeho žalu, ale musím zjistit, co se děje na Rowmoraském hradě. A potom asi v Sharrahii. A potom... Ještě nevím, bude toho víc.“

„Máte nějaké zprávy o králi?“ zeptal se jeden z vojáků. „Celá země se otřásá a my tady jen hlídáme...“

Chederik na okamžik zavřel oči a hledal slova. „Možná právě vy budete jeho záloha,“ řekl po chvíli. „Možná se teprve rozhodne, kdo je přítel a kdo nepřítel. Čekejte.“

„Rozkaz, pane!“ Cinnor se málem postavil do pozoru, ačkoli Chederik nebyl jeho velitel, vlastně neměl ve vojsku vůbec žádnou hodnost.

Radši bych se tam dostal zkratkou, uvažoval Chederik, zatímco pomalu kráčel po úzké, klikaté cestě. Z té pouti už mě vážně bolí nohy. Když se dostatečně vzdálil od královské hlídky, zastavil se. Odhrnul mech a nahmatal silný kořen. Nebyl mrtvý, něco v něm proudilo a vzdáleně, velmi slabě tepalo.

„To jsem já,“ zašeptal Chederik. „Zaveď mě na hrad, prosím!“

Vzápětí se mu zatočila hlava, z dřepu se svalil na bok a zachytil se jakýchsi větví. Rotace ustala. Vzhlédl a uviděl hradbu Rowmorasu, ale shora! Sevřel pevněji obě větve, jichž se držel, a posadil se. Bylo to obtížné, protože ležel na jiné, mohutnější větvi, s nohama zaklíněnýma v místě, kde se rozdvojovala, a musel si je nejdřív uvolnit.

„Nádhera,“ vzdychl. „Takhle shora jsem to ještě nikdy neviděl!“

Ve skutečnosti na pohledu, který se mu nabízel, nic moc nádherného nebylo. Po prázdném nádvoří přecházely stráže v uniformách. Vlastně mají docela pěknou, svěže zelenou barvu, přemítal Chederik, ale stejně se mi nelíbí. Sem prostě žádné uniformy nepatří. Tak jo, nejsem tady kvůli uniformám, zatím ještě ne. Potřebuju si promluvit, hm, nejdřív asi s Ydastem.

Utrpěl další šok, divže se nepustil a nespadl rovnou na nádvoří. Větve mu poslaly přímo do vědomí obraz vězně

v jeho pokoji, který nyní sloužil jako cela. Ydast neklidně přecházel, kousal si palec, rozčepýřené vlasy mu padaly do očí a zakrývaly je, ale i tak v nich Chederik viděl bolest. Ydast ví, že je Thokko mrtvá. Určitě to ví. A co Zarah? Měl ji tak rád! Jestli to také vycítil, musí ho to strašně trápit...

Zahnal Ydastův obraz a teď už zcela vědomě si vyvolal plán hradu. Tady je jeho pokoj. Takže potřebuju nahoru na hradbu, přeběhnout dozadu a přes nádvoří se stájemi do třetího patra... Než to stačil domyslet, větev ho přemístila na hradbu. Hradby nahoře postrádaly ochoz a byly stěží půl metru široké, a Chederik se přistihl, jak mumlá zaříkání proti závrati. Fungovalo – a jeho to ještě pořád nepřestalo překvapovat.

Ydast si lehl na ustlanou postel. Strop na něj padal. Stěny se jakoby přibližovaly k sobě a pokojík se každým dnem zmenšoval. Dnes se zaručeně scvrkl nejmíň o půl metru na šířku. Nedá se tu dýchat. Nedá se tu přežít... Kdyby aspoň přišla s večeří Xawina, a kdyby si mě tak nechala na konec, jako posledně... Je tady cizí, a přitom jí velení důvěřuje víc než nám, ale to je jenom dobře, ta holka je totiž náramně bystrá a náramně rychle pochopila, co se tady děje. Tvrdí, že s Dretalem vychází v pohodě. No, tomu říkám výkon. Na druhé straně je pro ni výhodné mít takového guvernérského ctitele. A může to být výhoda i pro nás, vězně.

Cosi zaťukalo na okno. Zase nějaká zvědavá větev!

Vtom si Ydast uvědomil, že od včerejška se větve ani nepohnuly, že monitory Pánů Lesa osleply, zkrátka Rowmoraský háj se chová jako docela obyčejný les, jen to ticho v něm je mnohem tíživější než v obyčejném lese. Asi už mám halucinace, usoudil. Ani by nebylo divu.